

Arrest

nr. 64 642 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaanse staatsburger te zijn van Madingo-origine maar de laatste 20 jaar voortdurend in Guinee te hebben gewoond. Twintig jaar geleden ontvluchtte u Liberia omwille van de oorlog en tijdens uw vlucht raakte u gescheiden van uw man en zes kinderen. Jullie gingen verschillende richtingen uit en vonden elkaar niet meer terug. U vluchtte naar Guinee waar u (S.K.) ontmoette. Hij bracht u naar Nzerekore waar hij u onder zijn hoede nam. Gedurende 4 jaar behandelde hij u als zijn zus en kreeg u respect van hem. Na vier jaar zei hij u dat uw man en kinderen allemaal waren omgekomen in de oorlog. Hierna stelde hij u voor met hem te trouwen. Dit weigerde u echter omdat u nog gebonden was aan uw man via het traditionele huwelijk, maar u begon, onder druk, wel een relatie met hem. Jullie kregen samen nog drie kinderen. Omdat u nog vaak over uw eerste man droomde en praatte, werd (S.) boos. Hij begon u daarom te slaan. Later bedreigde hij u ook met de

dood. U zocht geen bescherming bij de Guinese autoriteiten aangezien (S.) rijk was en u dacht dat hij de autoriteiten dan zou betalen. Uw buurvrouw Fanta raadde u op een bepaald moment aan de man te verlaten omdat hij u zeker zou vermoorden. Daarop vertrok u met haar hulp naar Conakry. Omdat Fanta had vernomen dat (S.) u ook in Conakry zou komen zoeken, werd u vandaar door een passeur naar België gebracht, waar u uw twee dochters (A.S.) (OV 5.453.322) en (M.S.) (OV 5.983.221), beiden erkend vluchteling, terugvond. U vroeg asiel aan op 29 oktober 2010.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde aan de Belgische asielinstanties dat u de Liberiaanse nationaliteit hebt (zie verklaring DVZ, nr. 6, gehoorverslag Commissariaat-generaal, p.2). U vertelde dat u 20 jaar geleden naar Guinee ging wonen waar u hertrouwde en waar u, naar u beweerde, uiteindelijk problemen kreeg met uw man (zie gehoorverslag CGVS, pp.3-6).

Uit artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet alsook uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag van Genève komt naar voor dat in het kader van de aanvraag van het vluchtelingenstatuut alsook van het statuut van subsidiaire bescherming uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, het land van uw nationaliteit dient geëvalueerd te worden.

Er dient vooreerst dan ook opgemerkt te worden dat u geen enkele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aanhaalde ten opzichte van Liberia.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Liberia omdat u daar niemand meer kent en niet weet waar u zou kunnen gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u ongeveer 20 jaar geleden Liberia verliet omwille van de oorlog die daar toen woedde (zie gehoor CGVS, p. 2). Intussen is de situatie in Liberia echter grondig gewijzigd en werd de oorlog beëindigd (zie informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U haalt geen andere problemen aan ten aanzien van Liberia.

Wat betreft uw vrees om nergens terecht te kunnen in Liberia dient echter te worden opgemerkt dat blijkt uit uw verklaringen dat u zelf geen enkele poging ondernam om uw gezinsleden, die u zou verloren zijn tijdens uw vlucht, in Liberia terug te vinden na de oorlog (zie gehoor CGVS, p. 5). U liet zich wel informeren door uw nieuwe Guinese partner, van wie u echter wist dat hij erop tegen was dat u zich nog bezighield met uw eerste man (zie gehoor CGVS, p. 3). Het is dan ook merkwaardig dat u blijkbaar zelf of via anderen geen enkele andere poging ondernam om uw man en kinderen te vinden. Volgens uw verklaringen bleef u nochtans gedurende meer dan 20 jaar aan uw eerste man denken en volgden daaruit uw problemen met uw tweede man (zie gehoor CGVS, p. 4). Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet trachtte in die 20 jaar via andere kanalen dan uw tweede man, uw gezin terug te vinden. Uw uitleg dat u niemand kende in Guinee is trouwens evenmin aannemelijk. U had duidelijk contact met uw buurvrouw die er blijkbaar toch ook vanuit ging dat het voor u nog mogelijk was uw man terug te vinden aangezien ze zelf suggereerde dat u hem misschien in Conakry zou kunnen vinden (zie gehoor CGVS, p. 4 - 5). Bovendien slaagde u er wel in, na het zien van een filmpje in Guinee waarin één van uw dochters figureerde en waaruit bleek dat zij in België was, een reis naar België te regelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), waaruit kan afgeleid worden dat u evengoed moeite had kunnen doen of mensen had kunnen contacteren om uw gezinsleden in Liberia te vinden. Het is dan ook niet aannemelijk dat u niets ondernomen zou hebben naar uw eerste man toe, die u zelfs in uw dromen nog regelmatig zou zien en met wie u blijkbaar wil herenigd worden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uw verklaring dat u deze film van uw dochter in Bessia, een andere gemeenschap in Conakry (zie informatie in uw dossier), zag, is trouwens ook in tegenspraak met het profiel dat u zichzelf aanmeet van onderdrukte vrouw die niet mag buitenkomen van haar man of ervoor ondergedoken zat in Conakry (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook de vermelding van 'markthandelaar' als uw beroep in de vragenlijst die u met behulp van een CAW-medewerker hebt ingevuld, doet vragen rijzen bij dat profiel (zie vragenlijst CGVS, p. 2).

Ten slotte kan ook worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat van 2004 tot 2006 Liberiaanse vluchtelingen uit Guinee actief begeleid werden in hun terugkeer naar Liberia. Bovendien is er sprake van organisaties die teruggekeerde vluchtelingen ondersteun(d)en in hun reïntegratie in Liberia, waaronder ook het herenigen van familieleden. Het feit dat u blijkbaar naliel op deze mogelijkheden in te gaan ondermijnt verder de ernst van uw vrees ten aanzien van Guinee, maar roept ook vragen op betreffende de angst voor een terugkeer naar Liberia waar u geen toekomst zou hebben.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. Het feit dat uw dochters in 2003 en 2010 werden erkend als vluchteling in België doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld, hierbij rekening houdend met de specifieke context in het land van oorsprong op het moment van de beoordeling en de individuele vrees en risico's. U legt ten slotte geen enkel document voor dat uw identiteit, vluchtrelaas of reisweg kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd beroept verzoekster zich op een schending van de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster meent wel degelijk een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van Liberia te hebben aangehaald. Verzoekster vreest immers dat zij in Liberia beschouwd zou worden als rebel, omdat zij jaren weggeweest is en gedurende twintig jaar in Guinee verbleef. Zij vreest eveneens mijnheer (K.). Verzoekster stelt wel degelijk inspanningen te hebben geleverd om haar gezinsleden terug te vinden. Volgens verzoekster hield het CGVS geen rekening met de levensomstandigheden in Liberia/Guinee, de wijze waarop men in Liberia naar vrouwen kijkt en het feit dat er daar sprake is van corruptie. Verzoekster stelt wel degelijk een onderdrukte vrouw te zijn. Het CGVS heeft verzoeksters beroep als markthandelaar op geen enkele manier gekaderd en op geen enkele wijze is af te leiden wanneer verzoekster markthandelaar zou zijn geweest. Verzoekster kan geen identiteitsdocumenten van Liberia voorleggen aangezien zij twintig jaar in Guinee heeft verbleven. Bovendien legt verzoekster thans een begin van bewijs neer om haar verklaringen kracht bij te zetten, namelijk de dvd waarop zij haar dochter heeft gezien en een bewijs van een DNA-onderzoek waaruit blijkt dat zij wel degelijk de moeder is van mevrouw (A.S.). Verder benadrukt verzoekster dat haar dochters op hetzelfde ogenblik en om dezelfde redenen als verzoekster gevlucht zijn en dat zij erkend werden als vluchteling.

Vervolgens meent verzoekster dat de informatie van het CGVS inzake de actuele situatie in Liberia achterhaald en niet accuraat is. De documentatie dateert van 2006 en verwijst niet naar de huidige situatie aldaar. De veiligheidstoestand in Liberia zou wankel blijven en er bestaan nog verschillende rebellenhaarden, wat ook blijkt uit het reisadvies van de dienst vreemdelingenzaken. De lokale politie zou ook niet over de nodige manschappen en middelen beschikken om de strijd tegen criminaliteit aan te gaan. Verzoekster vraagt dan ook dat het dossier zou worden teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, pagina 22, § 87).

Derhalve dient verzoeksters asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van Liberia, het land van haar nationaliteit. De aangevoerde vrees ten aanzien van de heer (K.), met wie ze in Guinée samenleefde is te dezen dan ook niet dienstig.

2.2.3. Verzoekster overtuigt niet waar zij thans aanvoert dat zij vervolging vreest in Liberia omdat zij er beschouwd zou worden als rebel. Verzoekster maakt hier immers voor het eerst melding van in het voorliggend verzoekschrift. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat aan verzoekster werd gevraagd waarom zij niet naar Liberia kan terugkeren, maakte zij op geen enkel moment gewag van een vrees om als rebel beschouwd te worden. Zij verklaarde slechts niet naar Liberia terug te kunnen omdat zij er niemand meer heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag, p. 5 en 7). Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeksters vrees om in Liberia als rebel te worden beschouwd hoe dan ook louter hypothetisch is. Verzoekster haalt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de Liberiaanse autoriteiten of bevolking verzoekster als rebel zouden kunnen beschouwen. Het loutere feit dat verzoekster de laatste twintig jaar buiten Liberia verbleef volstaat niet, integendeel.

Verzoeksters verklaringen inzake haar dochters de wijze volgens dewelke zij al dan niet kennis verkreeg over het bestaan van overige familieleden zijn *in casu* niet dienstig ter beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging.

Verzoekster brengt evenmin een document bij dat haar vluchtrelaas of reisweg kan staven. De dvd die verzoekster thans neerlegt alsook de resultaten van het DNA-onderzoek waaruit blijkt dat zij de moeder is van mevrouw (A.S.) doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Verzoekster kan evenmin nuttig aanvoeren dat zij en haar dochters *“op hetzelfde ogenblik gevlucht zijn en om dezelfde redenen als verzoekster”* aangezien verzoekster tijdens haar vlucht uit Liberia twintig jaar geleden van haar man en dochters gescheiden raakte en zij vanaf dat moment elkaar niet terugzagen. Verzoekster en haar dochters hebben geen gedeeld vluchtrelaas en de erkenning van laatstgenoemden doet dan ook geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder wordt bijgetreden waar hij erop wijst dat het niet kan volstaan te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vastgesteld dat verzoekster dienaangaande geen specifiek element aanvoert.

Gelet op het vastgestelde inzake haar relaas (zie *sub* 2.2.3.) en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Noch uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd noch uit het aan het verzoekschrift toegevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat er thans in Liberia sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze documenten blijkt dat de burgeroorlog in Liberia werd beëindigd in 2003.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk Mandingo. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. De beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

2.6. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS